

ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΤΩΝ ΜΥΡΟΦΟΡΩΝ, ΕΝ ΡΕΜΛΗι (ΑΡΙΜΑΘΑΙΑι)

«Ταῖς μυροφόροις γυναιξί παρά τό μνήμα ἐπιστάς ὁ Ἄγγελος ἐβόα· τά μύρα τοῖς θνητοῖς ὑπάρχει ἀρμόδια, Χριστός δέ διαφθορᾶς ἐδείχθη ἀλλότριος, ἀλλά κραυγάσατε· Ἀνέστη ὁ Κύριος, παρέχων τῷ κόσμῳ τό μέγα ἔλεος.»

Ἀγαπητοί μου Ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Εὐφραίνεται καί ἀγάλλεται ἡ Νέα Ἱερουσαλήμ, δηλαδή ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, διότι ἀνέτειλεν ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ, ἀνέτειλε τό φῶς τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ. Δικαίως σήμερον, συνευφραίνεται καί συναγάλλεται μετά τῆς Νέας Ἱερουσαλήμ ἡ ἐκκλησιαστική ὑμῶν κοινότης τῆς Ρέμλης, δηλαδή τῆς βιβλικῆς Ἀριμαθαίας, καί τοῦτο, διότι τά τέκνα τῆς Ἀριμαθαίας, ὁ Ἰωσήφ καί ὁ Νικόδημος, οἱ κρυπτοί μαθηταί τοῦ Χριστοῦ, ὁμοῦ μετά τῶν ἁγίων Μυροφόρων γυναικῶν εἰσὶ μάρτυρες, οἱ μὲν τῆς Ταφῆς, αἱ δέ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ. Τόσον ὁ Ἰωσήφ καί ὁ Νικόδημος, ὅσον καί αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, ἐγένοντο ἐπιπλέον καί διαπρύσιοι κήρυκες καί εὐαγγελισταί τῆς καταργήσεως τῆς φθορᾶς τοῦ θανάτου, διὰ τοῦ θανάτου τοῦ Χριστοῦ καί τῆς ἐκ νεκρῶν Ἀναστάσεως Αὐτοῦ.

Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ ἀποτελεῖ τήν οὐσίαν τῆς χριστιανικῆς ἡμῶν Πίστεως, διότι ἐν τῇ Ἀναστάσει Αὐτοῦ, ὁ Νέος Ἀδάμ, ὁ Χριστός, ὡς τέλειος ἄνθρωπος καί τέλειος θεός, συνανέστησε καί συνανύψωσεν ἡμᾶς καί ἐθέωσε τήν ἀνθρωπίνην ἡμῶν φύσιν. Αὐτή ἀκριβῶς ἡ συνανύψωσις, δηλαδή συνανάστασις καί θέωσις τῆς ἀνθρωπίνης ἡμῶν φύσεως ἀποτελεῖ καί τόν λόγον τῆς εὐφροσύνης καί ἀγαλλιάσεως τῆς Ἑορτῆς τῆς Ἀναστάσεως. Τοῦτο, ἐξ ἄλλου, διακηρύττει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ἀναφερόμενος ἀφ' ἑνός μὲν εἰς τό μέγα θαῦμα τῆς Ταφῆς τοῦ Θεανθρώπου, τῆς ὑπό τῶν Ἀριμαθαίων Μαθητῶν Ἰωσήφ καί Νικοδήμου, ἀφ' ἑτέρου δέ εἰς τό ὑπό τῆς Ἐγέρσεως τοῦ Χριστοῦ κενωθέντος Μνήματος, λέγων «εἰ δὲ Χριστὸς οὐκ ἐγήγερται, κενὸν ἄρα [καὶ] τὸ κήρυγμα ἡμῶν, κενὴ καὶ ἡ πίστις ὑμῶν· ... εἰ δὲ Χριστὸς οὐκ ἐγήγερται, ματαία ἡ πίστις ὑμῶν· ... Νυνὶ δὲ Χριστὸς ἐγήγερται ἐκ νεκρῶν, ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων ... » (Α' Κορ. 15, 14.17.20), ὅπερ σημαίνει, ὅτι καί ἡμεῖς, οἱ ἀναγεγεννημένοι διὰ τοῦ Βαπτίσματος τοῦ Χριστοῦ καί τῆς Σφραγίδος τῆς Δωρεᾶς τοῦ ἁγίου Πνεύματος, γινόμεθα διὰ τῆς συμμετοχῆς μας εἰς τό Σῶμα καί τό Αἶμα τοῦ Χριστοῦ, τοῦ Νέου Ἀδάμ, κοινωνοί καί τῆς Ταφῆς καί τῆς Ἀναστάσεως Αὐτοῦ· « συντετάφημεν οὖν αὐτῷ διὰ τοῦ βαπτίσματος εἰς τὸν θάνατον, ἵνα, ὡπερ ἠγέρθη Χριστὸς ἐκ νεκρῶν διὰ τῆς δόξης τοῦ πατρὸς, οὕτως καὶ ἡμεῖς ἐν καινότητι ζωῆς περιπατήσωμεν» (Ρωμ. 6, 4).

Αὐτὴν ἀκριβῶς τήν καινότητα ζωῆς, τήν χαρισθεῖσαν ἡμῖν ὑπό τοῦ Θεοῦ Πατρὸς ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ συνεορτάζομεν καί συμπανηγυρίζομεν μετά τῶν τιμωμένων σήμερον Ἀριμαθαίων Ἁγίων Ἰωσήφ καί Νικοδήμου, ὡς καί μετά τῶν Ἁγίων Μυροφόρων γυναικῶν, «αἰῆσιν ἐπιστάς παρά τό κενόν μνήμα τοῦ Χριστοῦ» ὁ

Ἄγγελος ἔβόα, ὅτι τά μύρα τοῖς θνητοῖς ὑπάρχει ἀρμόδια, καί τοῦτο, διότι ὁ Χριστός διά τῆς τριημέρου Ἐγέρσεώς Του ἐδείχθη ἀλλότριος τῆς διαφθορᾶς, δηλαδή ἀπεδείχθη ξένος πρὸς τόν θάνατον τόν ὁποῖον προκαλεῖ ἡ ἁμαρτία, ἡ ἀσθένεια τοῦ ἀνθρώπου. Αὐτήν ἀκριβῶς, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, τήν ἐκ τῆς διαφθορᾶς ἀλλοτρίωσιν ἐν Χριστῷ, ἐγγυᾶται ἡ ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία, διά τοῦ Μυστηρίου τῆς θείας Εὐχαριστίας, τοῦ τελουμένου εἰς ἀνάμνησιν «τῶν σωτηρίων Αὐτοῦ παθημάτων, τοῦ Ζωοποιοῦ Σταυροῦ, τῆς τριημέρου ταφῆς καί τῆς ἐκ νεκρῶν Ἀναστάσεως» Αὐτοῦ· ἡ δέ ἁγία Τράπεζα, μαρτυρεῖ αὐτό τοῦτο τό καινόν Μνῆμα, ἐφ' ὃ αἱ ἀγγελικαί Δυνάμεις ἐπίστανται, κατά τήν τέλεσιν τῆς θείας Μυσταγωγίας ὑπό τῶν Ἱερέων, κραυγάζουσαι, «Ἀνέστη ὁ Κύριος, παρέχων τῷ κόσμῳ» τήν ζωοποιόν δύναμιν τῆς Ἀναστάσεως Αὐτοῦ· «ὥσπερ γὰρ ἐν τῷ Ἀδὰμ πάντες ἀποθνήσκουσιν, οὕτως καί ἐν τῷ Χριστῷ πάντες ζωοποιηθήσονται» (Α' Κορ. 15, 22).

Τῆς χαρᾶς τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, δηλαδή τῆς αἰωνίου Αὐτοῦ Βασιλείας, διότι τοῦτο ἐστίν ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ, καλούμεθα καί ἡμεῖς, ἀγαπητοί μου Ἀδελφοί, διά τῶν σήμερον τιμωμένων Ἀριμαθαίων ἀγίων Ἰωσήφ καί Νικοδήμου, τῶν ἀγίων Μυροφόρων Γυναικῶν καί τοῦ ἀγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου, ἰδιαιτέρως δέ τῆς Ὑπερευλογημένης Θεοτόκου καί Ἀειπαρθένου Μαρίας, ἵνα γενώμεθα μέτοχοι, ἀλλά καί κήρυκες τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ καί τῆς εἰρήνης Αὐτοῦ, τῆς εἰρήνης τῆς ἐκ νεκρῶν Ἐγέρσεως τοῦ Χριστοῦ. Οὗ ἡ δόξα, τό κράτος καί τό ἔλεος, εἶη μετά πάντων ὑμῶν.

Χριστός Ἀνέστη!